

ULTIMATUM RATU

Rim, 15. januar 1991.

Danas, kad se Jevrejima, Palestincima i Kuvajćanima priznaje pravo na vlastitu zemlju, mi feminiskinje pitamo žene: da li ste ikada imale svoju zemlju?

Patrijarhalni poredak je uzdrmao same temelje sveta. Ali, rasprave se i dalje vode unutar iste tradicije, dakako patrijarhalne. Polarizacije se zbivaju unutar patrijarhalnog vrednosnog sistema. Niko se ne pita: može li se istorija predstaviti i drugačije.

Rat je posledica brižljivo negovane "istorijske memorije" koja se nameće i suprotstavlja zahtevima žena i mladih.

Kakav je uopšte smisao govora o ratu, ako se ne shvata da je rat sastavni deo muškocentrističke kulture čija "razumnost" već vekovima podržava i proizvodi nasilje.

Italija je četvrta zemlja na svetu po proizvodnji oružja, koje svrstava u robu za razmenu. Političke i ekonomske grupe su potpisale razne ugovore i povelje o bilateralnoj i multilateralnoj saradnji, o zaštiti "gradjanskih" prava, ne osvrćući se na živote žena, njihovu obespravljenu na svim geografskim prostorima. Tako se ratifikuje zapravo isključenje žena iz politike. Muškarci su homogeni spram žena i svih masakara koje su one pretrpele u istoriji. Kroz sve istorijske zajednice oni su prošli homogeno, sa predrasudama i terorom nad ženama, preko "seksualne materije", nasiljem poništavajući živote žena, njihova iskustva, potrebe i zahteve, marginalizujući ih i svodeći na "Prisilnu Nulu". Poništavanje žena je rezultat muške praznine: praznine koju muškarci smatraju statičnom, a nazivaju je "objektivnošću".

Ako muškarci ne shvate i ne prihvate kulturni gubitak seksualnosti, koji podrazumeva priznavanje žene i rezonanci njenih iskustava, neće se istopiti čvor rata. Mi feminiskinje smo prisilile Ujedinjene Nacije na samooptužbu: posle Konferencije u Najrobiju (jula 1985.) sve patrijarhalne vlade su priznale da praktikuju politike zločina prema ženama. Od Zapada do Amerike, do Sovjetskog saveza, konflikt muškaraca i žena razrešava se obaveznim potčinjavanjem žena, njihovim zatvaranjem u kuće, zlostavljanjem, silovanjem, nagonjenjem na prostituciju (koju definišemo kao Patrijarhalnu Organizaciju silovanja), ucenama i predrasudama na radnim mestima, neprizna-

vanjem značaja majčinstva.

U arapskim i afričkim zemljama ima 80 miliona žena koje su podvrgnute klitoridektomiji (podaci UN). U nekim muslimanskim zemljama žene su i dalje stalno zatvorene u haremima, moraju da nose haljine koje im otkrivaju samo oči., što znači da im se ukida slika o vlastitom telu. Kamenovanje i bičevanje su osveta nad ženama koje se ne pokore i ne prilagode ovim pravilima. Neprilagodjenost žena se smatra zločinom već vekovima, a materinstvo je samo fiziološka reprodukcija u zatočeništvu.

Setimo se Šejle, Pakistanke (ne-islamske) koja je zatrudnela van braka. Pritvorena je i osudjena na kamenovanje. Protesti evropskih feministkinja ove kaznu su promenili u bičevanje. Dva dana pred porođaj dobila je 70 udaraca bičem.

U Indiji se i dalje sprovodi praksa "sati" (spaljivanje živih žena nakon smrti muža). Poslednjih godina pojavio se i novi tip ubijanja žena. Ukoliko mladoženja nije zadovoljan mirazom, ženu ubija (takođe spaljuje), a zločin se objašnjava kao nesrećan slučaj u kući. Muškarac postaje ponovo slobodan za novu ženidbu. Na pomolu je novi miraz. Pored toga, obavljaju se abortusi ženskih fetusa.

U Kini su devojkicama, do pre dvadesetak godina, vezivali stopala kako bi im se onemogućilo kretanje. Danas se masovno ubijaju ženske bebe.

U nekim delovima Kenije devojkicama stavljaju veliki broj veriga duž vrata (to se tumači kao ukrašavanje devojkica i devojaka, a zapravo je njihovo pripremanje na apsolutnu poslušnost). Bez ovih veriga žene više ne mogu da drže vrat uspravno i težina njihove glave kida kičmenu moždinu, a njih dovodi u stanje paralize. A, ukoliko izvrše preljubu, skidaju im verige s vrata. Njihov "nakit" je zaloga za bespogovornu poslušnost i pripadnost muškarcu.

U Turkmestanu (SSSR), 1987. dve stotine devojaka se bacilo u plamen požara odbijajući tako da udju u brak. Svoj bunt su imenovale kao osvetu.

D e m o k r a t i j a

Svaka država brani i propagira sopstvenu patrijarhalnu verziju istorije. Niti u jednoj zvaničnoj istoriografiji nema istorije žena. Veto na životima žena je najduže očuvan veto. Ženski životi su u zatamnjenom

delu istorije. Vekovima inteligencija vrši desetkovanje žena, perverzno prećutkuje njihovo postojanje i uticaj na tokove života. Upravo to pokreće proces u kome je rat samo krajnji oblik.

Zbog zakona i društvene marginalizacije žene su izgubile mogućnost da deluju na stvarnost. Prostitucija i praksa silovanja su oblici kojima se žene zastrašuju. Time se njihova tela nište, a seksualnost žena postaje sredstvo u rukama nasilnika i podvodača. Ženi se onemogućava da postane SUBJEKT, subjekt vlastitog života i subjekt istorije.

Ova tragična ženska iskustva skrivaju svi nacionalizmi, rasizmi, militarizacije, diskriminacije i fanatizmi svih vrsta.

Shema svih društava i država zasnovana je na fizičkom i seksualnom potčinjavanju žena, na okupiranju svih prostora, na onemogućavanju žena da se izraze i imaju vlastiti prostor i slobodu.

Inteligencija koja prepoznaje nasilne činove rata, ugrožavanje dostojanstva i prava čoveka, mora početi da prepoznaje i ženska iskustva. Banalizovanje Istorije žena je sramno poglavlje angažmana inteligencije.

I međunarodni subjekti deluju u okvirima mreža koje samo overavaju već vekovima postojeće dinamike. Oni su, takodje, na nivou pred-upozorenja, jer nisu u stanju da se suoče sa uzrocima rata. Međunarodno pravo je fragilno jer je zasnovano na istim pretpostavkama, jer je samo jedna od beskorisnih ratnih specifikacija.

Možda je tačno da je nuklearno naoružanje donelo kontrolu i ravnotežu konflikata, ali ni ono nije doprinelo negiranju patrijarhalne svesti koja je osnovni proizvođač militarističke organizacije društva.

Ujedinjene Nacije su poslednji peščani zamak, poništavanje istog negativiteta i dinamike rata sredstvima koja su u biti njihovog proizvodjenja. PREMA TOME UJEDINJENE NACIJE SU KONFEDERACIJA ONIH KOJI GUBE.

P o l i t i k a

Svaka društvena shema koja negira žensko iskustvo je mizeran projekt. Ako neki tako i ne misle, sa stanovišta žena, njihovog društvenog i seksualnog života jeste tako. Sve društvene sheme prošlih vremena imale su za cilj stvaranje muškarca "SAMOG, OMNIPOTENTNOG, APSTRAKTNOG, HEGEMONISTIČKOG". Ove sheme proizvele su istovremeno IZDVAJANJE ŽENA I DECE IZ ISTORIOGRAFIJE.

M a t e r i n s t v o

Žene su do sada deci mogle da prenose telo (da ih rode), ali ne i značenja koja telesnost ima, jer je sve žensko već unapred identifikovano sa grehom. Muškarac je izdajnički prisvajao predstavljanje univerzalnog. Sličan poništavajući mehanizam (mehanizam smrti, usmrćivanja) proizvodi moral smatrajući "moralnim" nepoznavanje žena. Ova zavera protiv telesnosti i žena nanela je ogromnu štetu životu i otvorila jaz između svesti i egzistencije.

F e m i n i z a m

Feministkinje odbijaju da se identifikuju sa nasilnom smrću i odsustvom seksualnosti, kao što odbijaju i da se identifikuju sa silovanjem i njegovim ukletim proizvodom prostitucijom, koja se raširila na sve društvene prostore. Ratničke tradicije se ne popravljaju razgovorima o miru koji teku sa paralelnim održavanjem kulture koja cenzuriše stvarnost

Čovečanstvo ima šansu da se oslobodi, spirale rata, ukoliko preuzme značenja ženskog u istoriji. Feministkinje, danas, upravo aktiviraju značenja životnosti i ženskih iskustava.

Videti svet očima feministkinje znači istopiti enigmu nasilja, preuzimajući razgovor o dinamikama života, koje danas otvoreno zagovaraju i definišu sa stanovišta modernog patrijarhata.

Feministkinje grupe "ŽENSKI GRAD"
Rim, Italija